

Szent Jobb Lator

Kedves Olvasóink!

Szinonimákat keresve a bizalomra, a következőket találtam: *ragaszkodás, odaadás, kitartás, lojalitás, hűség, elkötelezettség*. Legteljesebb talán az odaadás, de mind kifejez valamit a bizalom lényegéből. Gondolkodtunk már arról, hogy a gyermekek milyen mesterien képesek működtetni bizalmukat éppen kicsinségük, másokra való ráutaltságuk miatt. Visszaemlékezve magunk gyermekiségére, talán egyöntetűen megállapíthatjuk: gyerekként tudtunk a leginkább ragaszkodni, kitartani, hűségesnek lenni, odaadni magunkat valakinek, valaminek. Ez a kezdetben teljes bizalom, ártatlanságunk és Isten képmására való teremtettségünk gyümölcse. Ahogy telnek napjaink, pereg életünk homokja, nyitottságunkra, tisztaságunkra számtalan réteg rakódik csaldásból, melyek lassan elfedik, eltompítják a mélyben élő gyermeki bizalmunkat. Erre mindannyian tudjuk példák végtelenjét sorolni. Kiábrándulások egymásutánját: amikor nem szerettek úgy, ahogy arra szükségünk lett volna, amikor elhagytak, becsaptak, bántottak. Mielőtt azonban számba vennénk mindazt, amit mások tettek bizalmunk épsége ellen, magunkba tekinteni is álljunk meg egy kicsit. Valóságos tapasztalatunk ugyanis, hogy önmagunkban csaldódnunk is

törvényszerű. Embervoltunk, a bűnnel való sebzettségünk magában hordozza azt, hogy számtalanszor teszünk rosszat, egész egyszerűen mást, mint amit jónak tartunk magunk és mások számára. Senkinek nem kell hosszasan magyarázni, miként harcol bennünk a Jó és a Gonosz, mert ez életünk egyik legalapvetőbb tapasztalata. Ennek ellentmondása bennünk látszólag feloldhatatlan és sok küzdelmet hoz életünkbe, gyakran tragédiáig menően. Christopher West, amerikai író említi, hogy az Ördög nem találékony, nincs benne kreativitás. Nincsen az Istenéhez hasonló olyan világa, ami együtt futna a Teremtő által alkotott mindenséggel. A Gonosz csak arra képes, hogy az Úr által teremtett jó dolgokat elvegye tőlünk, eltorzítsa, kiforgassa, kigúnyolja azokat, nevetségessé tegye őket előttünk. Éppen ezért Istenre tekintve, az Ő jóságába és szeretetébe kapaszkodva bízhatunk abban, hogy egy ilyen tolvaj, mint a Sátán, nem uralkodhat feletünk folyamatosan. Az Úr mellett szóló döntésekkel "le kell kapargatnunk" magunkról a ránk rakódott bizalmatlanságot, hogy újra és újra átölelhessük Teremtőnket, eredendő, gyermeki bizalmunkkal. Isten karjában újra bízó gyermekké válhatunk,

Októberi imaszándékunk

Segíts bennünket Urunk, hogy ne ítélkezzünk egymás felett!

Ne ítélkezzetek, hogy fölöttetek se ítélkezzenek! Amilyen ítéllettel ti ítélkeztetek, olyannal fognak majd fölöttetek is ítélkezni. Amilyen mértékkel mérték, olyannal fognak majd nektek is visszamérni. Miért látod meg a szálkát embertársad szemében, amikor a magadéban a gerendát sem veszed észre? Hogy mondhatod embertársadnak, hogy hadd vegyem ki a szemedből a szálkát, amikor a magad szemében gerenda van? Képmutató! Előbb vedd ki a gerendát a saját szemedből, s akkor hozzáláthatsz ahhoz, hogy kivedd a szálkát embertársad szeméből! (Máté 7,1-5)

aki tehet bármi rosszat is, szülei szerető arcára tekintve, gondolkodás nélkül szalad karjaikba azzal a tudattal, hogy ők mindig és mindennek ellenére szeretik őt úgy, ahogy van, azért, mert van, mert akarták, hogy legyen. Megtehetjük ezt nem csak gyermekként, de meglett felnőttként, zárkánk foglyaként, meg nem értettségen, magányunk terhével, bűneink súlya alatt roskadozva is. Lehetünk bizalmatlanul is bizók, hitetlenül is hívők, vakon is látók, ha oda tudjuk adni az Úrnak újra meg újra mindazt, amivel nem tudunk mit kezdeni, amit nem tudunk magunk megjavítani. Ő újra egészsé teszi azokat. Bennünket. Elrontottnak gondolt életünket.

Seidel Nóra

*„Már most próbálgatom
vakként elérni a Láthatatlant
mikor a csillagtalan éj
takar be - nem a kékvirágos paplan
mint anyámé volt hajdan -
hanem fullasztó fekete ponyva
s fuldoklom kegyetlenül szorongva
a bizonytalanul Biztosra gondolva
s mégis belemeryök az álomba
- erősebb a bizalom! - tudva
hogy majd szerető kéz takar be
s fogja le szemem
mikor a véghez érkezem
elindulok látni vágyón
a Láthatatlanba”*

(Szabó Ferenc: A láthatatlan felé)

Rejtvénysarok

A szókeresőben az alábbi szavakat rejtettük el:

kereszt, remény, termés, hála, béke, bárány, bárka, élet, akol, fügefafa, áldás, mély, arc, álom, ember, nap

A megfejtés a maradék betűkből olvasható ki fentről lefelé és balról jobbra olvasva.

R	E	M	É	N	Y	T	K	A
B	Á	R	Á	N	Y	E	E	L
B	Á	R	K	A	P	R	R	Á
R	E	B	M	E	A	M	E	H
S	C	R	A	Á	N	É	S	Z
M	É	L	Y	E	L	S	Z	B
Á	L	D	Á	S	N	O	T	É
F	Ü	G	E	F	A	T	M	K
É	L	E	T	A	K	O	L	E

Ki az én anyám?

Nehezen tudnék még egy ehhez hasonló képtelennek tűnő kérdést feltenni. Látszólag nincs is értelme, mert a válasz egyszerűnek tűnik: édesanyám az, aki a világra hozott. Édes, mert nagyon szeret és vigyáz rám. Az életben a valóság sokszor bonyolultabb, mert van, aki ugyan a világra hoz, ám utána vagy elhagy, vagy magánál tart, de nem szeret, nem vigyáz, nem nevel a jóra. Esetleg úgy bánik gyermekével, ahogy azt még ellensége se tenné. Mi van azokkal a gyerekekkel, akiknek ilyen nehéz sors adatott, és így válnak idővel felnőtté? Nekik nincs édesanyjuk? Nincs, aki szeresse őket?

A fájdalom, amit a világra hozó

okoz, bizony bezárja a fület, megkeseríti, megkeményíti a szívet, és a legnagyobb baj, hogy érzéketlenné teszi (teheti) a megsebzett lelket a szeretet máshonnan jövő megérzésére, megélésére és észrevételére. Mert mindenki szeretve van, aki erre a földi életre született, akár észreveszi, akár nem, akár tudatában van, akár nem! Az ember nem magányosnak született a világra, hanem társas lénynek, aki szeretve van, aki fontos, és akinek szeretetére mások vágyanak. Akkor se maradok magamra, ha addig ugyan szeretve voltam, ám meghal az, aki szeretett, vagy bármilyen okból mégis elhagy, elfelejt. Soha, semmilyen körülmények között nem

lehetek magányos, szeretetlen, mert nem azért lettem teremtve, hogy elhagyott legyek.

Mi a különbség a teremtve és a születve között? A kettő nem ugyanaz? NEM! Születésemhez édesanyám és édesapám egyesülésére volt szükség, ám ők ketten csak a földi testemet adták, ám én nem csak test vagyok. Lelkem is van, ami nem fogható, hiszen nem anyag, hanem szellem. Szellemi tulajdonságot azonban földi ember nem tud adni, ezt csak és kizárólag Isten adhat, akár elhiszem ezt, akár nem. Az anyag nem tud

gondolkodni, én viszont tudok, mert Isten megadta a gondolkodás és döntés képességét. Miért nem lehetek soha egyedül, miért nem lehetek soha elhagyott, ha ezt néha (vagy akár gyakran) így is érzem? Mert Isten, lelkem teremtője, gondoskodott számomra olyan Édesanyáról, aki az Ő isteni Fiát világra hozta, és emiatt Isten az összes ember égi Édesanyjává tette. Szűz Mária tehát az én édesanyám is, rajta keresztül én Jézus testvére vagyok. Isten arca az én arcomban van elrejtve! A Szűzanya arra hív, legyek bátran a gyermeke! Szerete-

te akkor is átölel, ha nem kérem, akkor is véd, ha nem akarom. Csupán annyit kér tőlem: nyissam ki a fülem, nyissam ki a szívem, lelkem, hogy meghalljam szerető szavát, és öröm töltjön el, amely a jó útra vezet.

káté

Három béka

Három kíváncsi béka egyik nap kimerészkedett a mocsárból és elindult világot látni. A mocsár szomszédságában egy gazdag majorság terjeszkedett.

Felfedező útjukat a gazdasági udvarban kezdték. Ám két megtermett tyúk észrevette őket és abban a reményben, hogy változtathatnak a megszokott menün, máris összefutott a nyál a szájukban: rájuk támadtak hegyes csőreikkel.

A három béka azonban gyors volt és merész. A gazda éppen akkor tette le a tejeskannát az istállóajtó elé. Két csodálatos szaltóval fejest ugrottak a kánába. Megismerkedhettek a tejben úszkálás gyönyöreivel.

Kezdetben az új környezet vidámmá és boldoggá tette őket. Később azonban elkezdtek aggodni. Mindenképpen, minél gyorsabban ki kell jutniuk a tejből, hiszen egy dühös gazda

rosszabb a tyúkoknál is. Próbálkoztak és újra csak próbálkoztak, ám a tejeskanna szája szűk volt, a fala sima és csúszós acélból készült.

Az első béka fatalista volt. Vergődött egy kicsit, aztán azt mondta: - Innen ki nem megyünk soha, Ez a vég. – Sorsába beletörődött, és megfulladt.

A második béka értelmiségi volt, nagy szellemi felkészültséggel rendelkezett a folyadékok és az ugrás fizikai törvénye terén. Vilámgyorsan elvégezte az összes számításokat, amik a kanna szájától való távolságra, annak átmérőjére, a nekirugaszkodás nagyságára, az ugrás ívére, a nehézségi erőre és a gyorsulásra vonatkoztak.

Úgy találta, a képlet helyes, és el is rugaszkodott nagy erővel. Ám ... nem számolt a kanna fogantyújával. Félelmetesen belefejtelt, elájult és nyomorultul a kanna

fenekére került. A harmadik béka egy pillanatra sem hagyta abba az úszkálást és a teljes erőből való kapálózást. A tejből lassan vaj lett, kicsit csúszós, de szilárd és ennek a békának sikerült kiugrania.

*Egy afrikai közmondásból:
„Afrikában minden reggel felébred egy oroszlán. Tudja, hogy gyorsabban kell futnia, mint a gazellának, ha el akarja fogni azt, különben éhen hal.*

Afrikában minden reggel felébred egy gazella. Tudja, hogy gyorsabban kell futnia, mint az oroszlánnak, vagy elveszíti az életét.

Minden reggel, midőn felébredsz, ne kérdezd, hogy oroszlán vagy gazella vagy-e, hanem azonnal eredj futásnak!”

Ne hagyj fel soha a reménnyel, bárhogyan megy is a sorod! Láss munkához!

(Forrás: Bruno Ferrero: Ami fontos: a rózsá... Don Bosco Kiadó, 2009. - Közzétéve a Don Bosco Kiadó engedélyével, melyet ezúton is hálásan köszönünk!)

Akár gaz vagyok, akár vadvirág

Megszülettem. Tervezték? Vártak? Akartak? Mindegy. Ez is szerencse kérdése. Van, aki jó családba születik, őt szeretik, megadnak neki mindent, amire szüksége van, amire vágyik. Ő talán tudja, mert megtapasztalja, mi az a szeretet. Van, aki nem ilyen szerencsés. Van, akit csak ütnek, vernek, és az anyai szeretet csak ennyiből áll: „Minek születtek erre a világra?” Minek születtem erre a világra? Nem tudom. De valahol belül mélyen, nagyon-nagyon mélyen érzem, hogy nem vagyok hiába.

Sokan mondták már nekem: „Szeretlek!”, és én is sokaknak mondtam ezt. Őszinte volt? Jelentett valamit? Néha tán igen, de többnyire nem. Csak üres szavak voltak. Hazug, érdekből kimondott felesleges szavak, amik utólag fájnak. Mert a sok színlelt, tettetett, önző szeretet mindig megsebez. Megsebzti azt, aki adja, és megsebzti azt, aki kapja. Én is vittem a sebeimet hosszú éveken át. Hiába. Nem gyógyultak, hiába próbáltam kezelni mindennel, borral, mámorral, meddő élvezettel.

Akartam szeretni. Őszintén. De csak álltam a sínek előtt, üresen, egyedül. Nem volt már semmim, csak a sebeim. Négy napja nem fürödtem, a hajam csapzott, a borostám szúr, mindenhol viszketek. Az eső zuhogott, szakadt, a mozdony lámpái élesen a sze-

membe villantak, csak egyetlen lépés, gondoltam, még egy lépés előre, és kész. Felemeltem a jobb lábam, és abban a pillanatban hirtelen mennydörgés rázta meg a levegőt. Összereztem, a lábam nem mozdult, hideg borzongás futott rajtam végig, egyszerre éreztem minden porcikámban a vér, az élet lüktetését, a tehervonat dübörögve elrohant mellettem, megpróbálva elnyomni a lelkem mélyéből előtörő üvöltést. Perceken át ordítottam, dühömben, fájdalomban, aztán minden erőm elhagyott. Hanyatt vágódtam a sínek mellett, zihálva kapkodtam a levegőt. Az eső csak esett, lemosta rólam az elmúlt napok minden szennyét, porát. Hirtelen végtelen csend lett, feküdtem, és sírtam. Hosszú perceken át ömlöttem a könnyeim, öszszefolyva az esővel. Kezem a vasúti töltés gazos földjét markolta, ujjaimat egyre mélyebbre fúrtam a földbe, ujjbegyeimmel éreztem a növények gyökerét. Éreztem, hogy élek, hogy a világ-

nak én is része vagyok, ahogy az eső, a föld, és a gyomnövények. Akkor, ott, az ég és a föld között feküdve békére leltem, és átjárt valami megmagyarázhatatlan öröm. Örültem az esőnek, a földnek, a körülöttem lévő gazoknak, örültem, hogy közöttük lehetek, hogy részese vagyok ennek a világnak.

Azóta gyakran visszajárok arra helyre. Szeretek az elhagyott, gazos töltés oldalában üldögélni, nézni az eget, a földet, a gyomok közé nőtt vadvirágokat. Nézni őket, és örülni annak, hogy vannak, és örülni annak, hogy én is vagyok. Lehet, hogy nem szerettem. Nem szerettem azokat, akiknek kötelességük lett volna, nem szerettem azokat, akiknek annyi mindent adtam, akiket én próbáltam szeretni. Lehet sok-sok kudarc és zsákutca az életemben, de mindez már nem fontos, mert tudom, valahol mélyen belül érzem, hogy van valaki, aki énrám is szeretettel tekint, akár gaz vagyok, akár vadvirág a réten.

Novemberi imaszándékunk

Urunk, vezess bennünket az önzetlen szeretet útjára!

Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek is, és teljes legyen az örömötök. Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek benneteket. Senki sem szeret jobban, mint az, aki életét adja barátaiért. (János 15,11-13)

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat
Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Vagner Mihály
2600 Vác, Migazzi tér 1.
mecsesbp@gmail.com
mecses.vaciegyszeghazmegye.hu